

Strandfogdens Datter.

af R. B. Madson. (Fortset.)

"Ja, men det er dog alligevel grovt, han kan lave saadan noget. Se nu der til Pers Sjoel, der over Aræet — man kan ligesom se Trannen glinse. Hvor kan han nu gøre det? Og se Per Munk — hvor grøntelig — det er lige akkurat hans Nase — og Sjene, kan du se, han staar og glipper med det venstre, det gør han altid."

Men saa kom dog — tørre Pind — jeg vil have dig med — jeg er saa lykkelig i Dag — helt over alle Grændser lykkelig."

opdraget til at tro paa et Væsen, der er stærkere end Kæerne derude. Og om jeg nogen Sunde kommer til at følge dig i dette at tro og tænke og leve, som man vil, det ved jeg ikke. Det kan være. Men hvad jeg end kommer til at tro og tænke, saa vil jeg dog alle Dage komme til at ære og agte den gamle Mand, du talte haanlig om før, og agte og ære det Liv, han har. Jeg ved, det er Sandhed for ham, og jeg ved, det har baaret ham over meget, som sifter vilde have knust andre. Jeg er vis paa, at han kunde give sit Liv for sin Overbevisning."

"Man du se, jeg har Met. Det er bare Lufsten, Lufsten, Ellen. Men nu ikke mere herom. Denne Aften skal være en Festaften, over hvilken der ikke maa ligge nogen Skygge."

(Fortsettes.)